

Odvjetnik
TOMISLAV BELOŠA

ODVJETNIK TOMISLAV BELOŠA, 10 000 Zagreb, Ulica Otona Kučere 3, MB: 80161723,
OIB: 09115201382, IBAN: HR02 23400091160619937 otvoren kod PBZ d.d. Zagreb,

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Trg J. f. Kennedya 11
10 000 Zagreb

za

**VRHOVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE**

Trg Nikole Zrinskog 3
10 000 Zagreb

U Zagrebu, 29.07.2025.

Poslovni broj: **St-1795/2017**

Stečajni dužnik: **COLOSSEUM d.o.o. u stečaju** iz Zagreba, Vlaška 75 a,
OIB:55152439360

Stečajni vjerovnik: **Milan Mlakar** iz Zagreba, Rim 67 c, OIB: 15352554995,
zastupan po odvjetniku Tomislavu Beloši iz Zagreba, Ulica Otona
Kučere 3

Radi: ništetnosti ugovora

VPS: 563.644,47 EUR

**PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE
REVIZIJE**

I) Stečajni vjerovnik u zakonskom roku podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-2409/2025-4 od 15. srpnja 2025. godine.

Protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu od dana 15. svibnja 2025. godine, poslovni broj : St-1795/2017 stečajni vjerovnik Milan Mlakar podnio je žalbu koja je odbijena kao neosnovana rješenjem Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od dana 15. srpnja 2025. godine, poslovni broj: Pž-2409/2025-4 te se stečajni vjerovnik u zakonskom roku očituje kako slijedi.

Pobijanim rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske točkom I. izreke rješenja odbijena je kao neosnovana žalba od 27. svibnja 2025. stečajnog vjerovnika Milana Mlakara i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1795/2017 od 15. svibnja 2025. u. pobijanoj točki III. izreke dok su točkom II. izreke

rješenja odbačene dopune žalbe stečajnog vjerovnika od 10. lipnja 2025. godine i 23. lipnja 2025. godine kao nepravovremene.

II) Protiv citirane presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od dana 15. srpnja 2025. godine, poslovni broj: Pž-2409/2025, stečajni vjerovnik pravodobno podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije iz slijedećih razloga.

1. Visoki Trgovački sud u točki 9. rješenja navodi nepostojeći članak 148. Stečajnog zakona.

Visoki Trgovački sud u točki 9. obrazloženja osporavanog rješenja navodi članak 148. Stečajnog zakona kao osnovu za prijenos tražbine II. višeg isplatnog reda između Partner banke d.d. i DDM REO Adria d.o.o. Međutim, taj članak u navedenoj formulaciji ne postoji niti u jednoj važećoj verziji Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/2015, 104/2017, 36/22, 27/24). Točna pravna odredba koja regulira otuđenje prijavljene tražbine nakon otvaranja stečajnog postupka je članak 146. Stečajnog zakona, međutim i njegovom primjenom Visoki trgovački sud je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Visoki trgovački sud tvrdi da je razlučna tražbina priznata društvu DDM REO Adria d.o.o. ali ne navodi da je razlučni vjerovnik uz razlučnu tražbinu prijavio i alternativnu tražbinu II. višeg isplatnog reda kao rezervnu u slučaju nedostatka razlučne stečajne mase. Takva tražbina direktno ovisi o tretmanu razlučne tražbine u stečajnom postupku. Ako je prijenos razlučnog prava ništetan temeljem članka 150. st. 3. Stečajnog zakona, tada, zbog ovisnosti, ne postoji ni alternativna tražbina II. višeg isplatnog reda vjerovnika DDM REO Adria d.o.o..

Članak 146. st. 2. Stečajnog zakona nedvosmisleno propisuje: "Ako stečajni vjerovnik otuđi svoju tražbinu koju je prijavio u stečajnom postupku, njezin stjecatelj stupa u pravni položaj svoga prednika, **ako ovim Zakonom nije drukčije određeno**". Visoki trgovački sud je zanemario ovisnost alternativne tražbine na koju bi se mogao primijeniti članak 146. Stečajnog zakona.

Stečajnim zakonom je ipak propisano da u pozadini tražbine II. višeg isplatnog reda stoji osnovna razlučna tražbina koja se regulira u stečajnom postupku kroz članak 150. Stečajnog zakona, a kojim se **izričito zabranjuje otuđenje razlučnih prava nakon otvaranja stečaja**.

Dakle, iako bi prijenos tražbine II. višeg isplatnog reda bio dopušten po čl. 146. Stečajnog zakona, **prijenos razlučne tražbine (koja čini osnovu ugovora o ustupu od 09.02.2022.) nije dopušten i temeljem članka 150. st. 3. Stečajnog zakona** takav ugovor je ništetan pa i prijava alternativne tražbine II. višeg isplatnog reda budući je ovisna o namirenju razlučne tražbine.

2. Visoki Trgovački sud zanemaruje u točki 10. obvezu svih sudova prema članku 327. ZOO-a.

U Stečajnom zakonu (NN 71/2015) ne postoji članak koji izričito osporava ili zabranjuje sudu koji provodi stečaj ispitivanje ništetnosti ugovora po službenoj dužnosti. Naprotiv, Stečajni zakon propisuje opću primjenu pravila parničnog postupka, što implicira i primjenu temeljnih načela.

Ključni članci iz Stečajnog zakona koji su relevantni za ovo pitanje su:

- Članak 10. Stečajnog zakona (Primjena odredbi pravila parničnoga postupka): "U predstečajnom i stečajnom postupku na odgovarajući se način primjenjuju pravila parničnoga postupka u postupku pred trgovačkim sudovima."

- S obzirom na to da je obveza suda da pazi na ništetnost po službenoj dužnosti propisana Zakonom o obveznim odnosima (čl. 327.), a pravila parničnog postupka se "na odgovarajući način primjenjuju" u stečajnom postupku, tvrdnja Visokog trgovačkog suda da se ništetnost može utvrditi "samo u parničnom postupku" čini se suprotnom duhu i svrsi članka 10. Stečajnog zakona. Stečajni sud nije lišen ovlasti da pazi na valjanost pravnih poslova koji direktno utječu na stečajnu masu i tražbine.

- Članak 11. stavak 3. Stečajnog zakona (Načela postupka): "Sud po službenoj dužnosti utvrđuje sve činjenice koje su važne za predstečajni i stečajni postupak te radi toga može izvoditi sve potrebne dokaze."

- Ako je ništetnost ugovora važna činjenica za utvrđivanje tražbine i njezinog isplatioz reda, onda bi sud koji provodi stečaj, prema ovom članku, bio ovlašten utvrđivati je po službenoj dužnosti.

- Članak 150. Stečajnog zakona (Sudsko ili javnobilježničko osiguranje tražbine prijenosom vlasništva na stvari ili prijenosom prava): Ovaj članak regulira pravni položaj vjerovnika čija prava proizlaze iz osiguranja tražbine prijenosom prava vlasništva. Stavak 2. jasno propisuje da otvaranjem stečajnog postupka takav vjerovnik "gubi pravo otuđenja i opterećenja stvari ili prava koja su na njega prenesena", a stavak 3. da "Pravni poslovi sklopljeni protivno odredbi stavka 2. ovoga članka nisu valjani."

- Ovaj članak sam po sebi definira da su takvi pravni poslovi "nisu valjani" (što se u pravu obično tumači kao ništetan). Sud koji provodi stečaj mora primjenjivati ovaj članak, a utvrđivanje njegove primjene (tj. valjanosti ili nevaljanosti pravnog posla) logičan je dio te primjene. Ovo je pravna odredba koja je jedinstvena za stečajni postupak i ne može se zaobići u stečajnom postupku!

Prema članku 327. Zakona o obveznim odnosima:

"Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti."

Nijedna odredba ZOO-a ne ograničava tu obvezu na samo pojedine vrste sudova. Visoki trgovački sud pogrešno interpretira da sud koji provodi stečajni postupak nije ovlašten odlučivati o ništetnosti, i time derogira izričitu zakonsku odredbu koja vrijedi za sve sudove RH bez iznimke.

Time je prekršena temeljna dužnost suda da po službenoj dužnosti štiti načelo zakonitosti.

3. Netočna tvrdnja u točki 10. rješenja Visokog trgovačkog suda

Prvostupanjski sud u svom rješenju o prodaji od 03.02.2021. U obrazloženju rješenja izričito upozorava Partner banku d.d. na slijedeće:

“Sud je utvrdio da je kao vlasnik nekretnine navedene u izreci rješenja upisan Partner banka d.d., Zagreb, uz zabilježbu da je prijenos prava vlasništva s dužnika obavljen radi osiguranja novčane tražbine. Sukladno odredbi čl. 150. SZ-a vjerovnik Partner banka d.d., Zagreb, u stečajnom postupku ima pravni položaj razlučnog vjerovnika i otvaranjem stečajnog postupka gubi pravo otuđenja i opterećenja stvari koja su na njega prenesena osiguranjem tražbine.”

Visoki trgovački sud u točki 10. navodi da sud u rješenju o namirenju od 15.05.2025. i rješenju o dosudi od 25.03.2022. nije utvrdio da je ugovor o ustupu protivan članku 150. Stečajnog zakona. Isto nije točno. Sud je izričito konstatirao da je ugovor o ustupu sklopljen protivno zakonu, ali nije donio formalnu pravnu odluku o tome, već je tu činjenicu samo naveo u obrazloženju.

Time je stvorena pravna nesigurnost. Nadalje, stečajna upraviteljica nije uložila žalbu na to rješenje, iako je bila dužna štiti stečajnu masu. Vjerovnik Milan Mlakar nije imao pravo žalbe jer nije razlučni vjerovnik.

4. Povreda materijalnog prava – članak 150. Stečajnog zakona

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u pobijanom rješenju zanemario izravnu primjenu članka 150. Stečajnog zakona koji propisuje, cit:

„Članak 150.

- (1) Vjerovnik čija prava proizlaze iz sudskoga ili javnobilježničkoga osiguranja tražbine prijenosom vlasništva stvari ili prijenosom prava ima u stečajnom postupku pravni položaj razlučnog vjerovnika.
- (2) Otvaranjem stečajnoga postupka vjerovnik iz stavka 1. ovoga članka gubi pravo otuđenja i opterećenja stvari ili prava koja su na njega prenesena sudskim ili javnobilježničkim osiguranjem tražbine.
- (3) Pravni poslovi sklopljeni protivno odredbi stavka 2. ovoga članka nisu valjani.“

Ovaj članak Stečajnog zakona je jednostavna imperativna norma i ne dozvoljava mnogo manevarskog prostora za donošenje odluke. Jednom kad je utvrđeno tko je razlučni vjerovnik, a što je u ovom stečajnom postupku utvrđeno rješenjem o prodaji od 03.02.2021. u kojem sud upozorava razlučnog vjerovnika na članak 150. Stečajnog zakona, postoji samo jedan slučaj kada se on može primijeniti. I to prilikom otuđenja ili opterećenja razlučne tražbine ili prava nakon otvaranja stečajnog postupka! Upravo to se dogodilo u ovom stečajnom postupku kada je razlučni vjerovnik 09.02.2022. otuđio svoje fiducijarno pravo vlasništva nad nekretninom društvu DDM REO Adria d.o.o., dvije godine nakon otvaranja stečajnog postupka (29.01.2020.).

Članak 150. kao nedvosmislena zakonska odredba stavkom 2. upravo opisuje takav slučaj (za drugu svrhu se ne može ni primijeniti), a posljedično takvom sklopljenom pravnom poslu stavkom 3. zaključuje da je takav posao nevaljan (ništetan)!

U skladu sa ovim člankom odluka se donosi instant bez dugotrajnih parnica, ročišta i svjedoka:

- Razlučni vjerovnik (Partner banka) utvrđen je rješenjem suda (03.02.2021.),
- Otuđenje razlučnog prava (fiducijarnog prava vlasništva) izvršeno je 09.02.2022.,
- Stečaj je otvoren 29.01.2020..

U tom trenutku nastupa zabrana iz članka 150. stavka 2., a po stavku 3. posao postaje nevaljan (ništetan).

Sud koji provodi postupak stečaja to nije smio ignorirati – jer je riječ o imperativnoj zakonskoj normi, a ne o okolnosti koja traži prethodno parnično razjašnjenje.

Unatoč činjenici da je prvostupanjski sud konstatirao da je predmetni ugovor o ustupu tražbine zaključen za vrijeme trajanja stečaja, Visoki trgovački sud zaključuje da sud koji provodi stečajni postupak "nije nadležan odlučivati o ništetnosti". Takav pravni stav predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog prava, jer sud ne odlučuje o ništetnosti u diskreciji, nego primjenjuje zakonsku normu koja ex lege proizvodi učinke ništetnosti.

Visoki trgovački sud koristi Stečajni zakon i njegove članke (čl. 148. čl. 10.) kao alat za ocjenu zakonitosti ponašanja vjerovnika u stečajnom postupku međutim izbjegava primjenu članka 150. Stečajnog zakona? Takvim selektivnim izborom članaka koje će primijeniti, a koje ne u obavljanju svoje fundamentalne dužnosti stvara pravnu nesigurnost i konfuziju u sudbenoj vladavini prava. Sud je bio obavezan, temeljem članka 150. Stečajnog zakona, isključiti učinke ništetnog pravnog posla iz stečajnog postupka (npr. nepriznavanjem založnog prava i isključenjem tražbine iz namirenja), što nije učinio. Ako to ne čini, tada je omogućio da ništetni, nezakoniti pravni posao proizvede pravne učinke u stečajnom postupku i na taj način ih legalizira.

4a. Povreda sudske nadležnosti u suprotnosti sa svrhom stečajnog postupka

Zaključak da sud koji provodi stečajni postupak "nema ovlasti odlučivati o ništetnosti" ugovora koji je izravno zabranjen člankom 150. Stečajnog zakona, predstavlja povredu same nadležnosti i definiciji tog suda, čija je svrha primjena Stečajnog zakona i zaštita stečajne mase od nezakonitih pravnih radnji.

Time je Visoki trgovački sud RH proizveo pravni paradoks – da sud primjenjuje Stečajni zakon, ali ne smije odlučivati o njegovim ključnim posljedicama. To je pravna i logička kontradikcija koja povređuje načelo zakonitosti, jednakosti stranaka i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

5. Povreda prava na sudsku zaštitu (Ustav RH čl. 29. i čl. 6. EKLJP)

Zaključak Visokog trgovačkog suda da sud koji provodi stečajni postupak ne može odlučivati o ništetnosti ugovora, iako u postupku konstatira da je on protivan članku 150. Stečajnog zakona, **predstavlja uskraćivanje prava stranke na sudsku zaštitu protiv nezakonitog pravnog posla.**

Ovakvo tumačenje Visokog trgovačkog suda povrjeđuje članak 29. Ustava RH i članak 6. Europske konvencije o ljudskim pravima jer stranka ostaje bez stvarne pravne zaštite u postupku u kojem sud ignorira izričitu zakonsku zabranu i o njoj ne donosi odluku već prebacuje odgovornost na druge sudove o predmetu koji je njegova osnovna zadaća postojanja.

6. Neprovođenje obveze iz članka 165. Stečajnog zakona – parnica P-429/2017

P-429/2017 je parnica koju su solidarno pokrenuli Colosseum d.o.o. i Milan Mlakar protiv Partner banke radi povrata pretplata po kreditima. Otvaranjem stečaja parnica je prekinuta u dijelu na Colosseum d.o.o., a stečajna upraviteljica je bila dužna po čl. 165. Stečajnog zakona nastaviti parnicu u ime Colosseum d.o.o. u stečaju (čl. 165.,

cit.: “(1) *Parnice o imovini koja ulazi u stečajnu masu, uključujući i arbitražne postupke koji su u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka bili u tijeku, stečajni upravitelj preuzet će u ime i za račun stečajnoga dužnika*”), što upraviteljica nije učinila zbog očitog osobnog interesa (brža likvidacija i naplata nagrade).

Time je zakomplicirala položaj vjerovnika Milana Mlakara - osporavatelja tražbine na ispitnom ročištu i parnice P-429/2017, koji je upućen na novu parnicu na istu temu (protuzakoniti naputak suda).

Sud je vjerovnika Milana Mlakara uputio da pokrene novu parnicu, iako je već postojao aktivni spor.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svom Rješenju br. Pž-2101/2024-2 od 25.04.2024. pod točkom 4. donio je slijedeće obrazloženje: **“U pravnoj stvari je rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama od 21. siječnja 2021. kao osporavatelj je vjerovnik Milan Mlakar upućen pokrenuti parnicu protiv vjerovnika Partner banka d.d. radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 4.248.644,24 kn. Uvidom u eSpis je utvrđeno da je vjerovnik Milan Mlakar vodio parnicu poslovni broj P-429/2017 protiv Partner banke d.d. koji je predmet u statusu „riješeno“, ali rješenjem o prekidu postupka jer je otvoren stečajni postupak dok o prijedlogu za nastavak postupka od 11. svibnja 2021. nije odlučeno. Milan Mlakar je prijedlog za nastavak postupka predložio jer je upućen od strane stečajnog suda, pa ne treba pokretati novu parnicu. Slijedom navedenog, neosnovano se ističe da je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio da je ovo parnični postupak povezan sa upućivanjem na pokretanje parničnog postupka. Naime, temeljem čl. 269. st. 1. SZ-a je propisano da ako je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice. Stoga je pravilno vjerovnik predlagao nastavak tog parničnog postupka umjesto pokretanja novog parničnog postupka, a sve dok se pravomoćno ne odluči o tom prijedlogu za nastavak parničnog postupka, sud u stečajnom postupku ne može utvrditi da li je osporavanje tražbine bilo uspješno ili nije.”**

Visoki trgovački sud u ovom rješenju (Pž-2409/2025-4) je u potpunosti ignorirao taj raniji stav i proglasio parnicu zakašnjelom – što je kontradiktorno i neprihvatljivo.

III) Pitanja:

1. Da li sud može donijeti važeću odluku temeljem nepostojeće zakonske norme?
2. Da li sud korištenjem nepostojeće zakonske norme uskraćuje ustavno pravo (članak 29. Ustava RH) stranke na sudsku zaštitu protiv nezakonitog pravnog posla?
3. Da li nepotpunim tumačenjem i nepotpunom primjenom zakonske norme kako je opisana u Zakonu (članak 146. Stečajnog zakona - ignoriranje ***“ako to ovim zakonom nije drugačije određeno”***), sud može na zakonit i pravilan način doći do zakonodavno primjenjivog pravnog zaključka?
4. Da li sud smije zanemariti obvezujuće zakonske odredbe u stečajnim postupcima u kojima je Stečajni zakon glavni temelj odlučivanja te donijeti odluku bez primjene obvezujućih odredbi Stečajnog zakona?

5. Da li sud može selektivno/izolirano primjenjivati pojedine zakonske odredbe u stečajnim postupcima bez korelacije s drugim odredbama bitnim za predmet spora?
6. Ako sud koji odlučuje o stečaju nije dužan primjenjivati Stečajni zakon, tko bi onda to trebao činiti umjesto njega?
7. Može li sud odlučiti da zakonsku odredba čl. 327. ZOO-a koja glasi: **“Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti.”** neće primijeniti te svoju zakonsku dužnost prebaciti na drugi sud iako je o istoj trebao on odlučiti?
8. Da li sud ima pravo služiti se neistinama ili netočnim činjenicama da bi opravdao svoje odluke?
9. Da li sud u svojim odlukama može donositi oprečne pravne odluke o istoj pravnoj stvari na različitim mjestima?
10. Da li sud može davati strankama protuzakonite savjete u obrazloženju svojih rješenja?
11. Da li sud može prvo konstatirati da je pravni posao sklopljen protivno pravnim pravilima pa na temelju takvog pravnog posla donijeti odluku iz koje bi proizlazio da je pravni posao valjan?
12. Kakve posljedice ima konstatacija u sudskom rješenju da je pravni posao sklopljen protivno zakonskim propisima, a nakon toga taj se isti pravni posao priznaje kao legitiman u istom rješenju?
13. Može li sud zakonito naložiti isplatu razlučne tražbine osobi čija legitimacija proizlazi iz ugovora koji je potencijalno ništetan, bez prethodnog utvrđenja valjanosti tog ugovora?
14. Kakve su dugoročne posljedice za povjerenje u pravni sustav Republike Hrvatske ako sudovi selektivno primjenjuju vlastite zakone, posebno one koji su ključni za zaštitu stečajne mase i sprječavanje nezakonitih radnji i to unatoč izričitim upozorenjima u ranijim odlukama?
15. Kakve posljedice ima upozorenje u sudskom rješenju o zabrani pravnog posla temeljem zakona, a stranka u postupku nakon pravomoćnosti rješenja postupi suprotno zabrani i upozorenju?
16. Snosi li stečajna upraviteljica odgovornost, kao odgovorna osoba, za propust nastavka parnice i time nastalu štetu?

IV) Zaključno, stečajni vjerovnik smatra da je pobijanim rješenjem Visoki trgovačkog sud počinio bitne povrede postupka i pogrešno primijenio materijalno pravo čime je povrijedio funkcionalnu nadležnost suda koji provodi stečajni postupak za primjenu članka 150. Stečajnog zakona, povrijedio pravo na sudsku zaštitu stečajnog vjerovnika time što je dopustio pravni učinak ništetnog ugovora unutar stečajnog postupka, da je upotrijebio nepostojeću zakonsku osnovu (čl. 148.), ignorirao pravnu normu čl. 150. Stečajnog zakona, povrijedio čl. 327. ZOO-a, kontradiktorno tumačio ranija rješenja i propustio zakonske obveze upraviteljice iz čl. 165. Stečajnog zakona.

Sve to zajedno čini osnovanim podnošenje ovog prijedloga za reviziju te upozorenje na ozbiljnu pravnu pogrešku koja bi mogla imati posljedice po pravnu sigurnost i odgovornost RH u slučaju nezakonite isplate.

Stoga, stečajni vjerovnik smatra da u smislu odredaba čl. 385.a, 387. i 388. ZPP-a ima pravni interes podnijeti ovaj prijedlog i tako odgovorima od strane najviše sudbene institucije u državi dobiti adekvatne odgovore na postavljena pravna pitanja koja su bitna za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih pred zakonom.

Osim direktne štete koja bi nastala stečajnom vjerovniku održavanjem na snazi ovakve odluke drugog stupnja bitno je razmotriti navedena postavljena pitanja budući su ista bitna radi uspostave jedinstvene sudske prakse te bi se upravo razmatranjem postavljenih pitanja trebalo preispitati sudsku praksu te omogućiti ravnopravnost svih u primjeni zakona.

Pogrešnom primjenom materijalnog prava došlo je do pogrešne primjene članka 150. Stečajnog zakona kao i članka 29. Ustava RH i Čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda

V) Predlaže se da Vrhovni sud Republike Hrvatske donese rješenje kojim dopušta reviziju protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-2409/2025 od dana 15. srpnja 2025. godine.

Prilozi:

- Punomoć za zastupanje;
- Rješenje Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-2409/2025 od 15. srpnja 2025. godine;
- Rješenje o ispravci tablica Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 15. svibnja 2025. godine;
- Žalba na rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 26. svibnja 2025. godine ;
- Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 3. veljače 2021. godine;
- Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 25. travnja 2024. godine;
- Rješenje o namirenju Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 15. svibnja 2025. godine;
- Zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 6. lipnja 2025. godine;
- Odgovor vjerovnika Milana Mlakara na Zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: St-1795/2017 od dana 09.06.2025. godine;
- Zahtjev tužitelja Milana Mlakara u parnici P-429/2017 za proglašenje ugovora o ustupu ništetnim od 28.05.2025.
- Ugovor o ustupu i prijenosu prava i tražbina sklopljen između Partner banke d.d. i društva DDM REO Adria d.o.o. sklopljen dana 09.02.2022. godine;

Milan Mlakar,
po punomoćniku: